

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce **Ing. P. H., CSc.**, zastoupeného advokátem JUDr. Janem Součkem se sídlem Janáčkovo nábřeží 57, Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti J. P., a M. P., (právní nástupkyně zemřelého J. P.), v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003 č. j. 28 Ca 215/2001 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2003 č. j. 28 Ca 215/2001 - 74, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Okresního úřadu Praha-západ ze dne 2. 4. 2001 čj. 235/272,750/01/Fial. Žalobce se žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil toto rozhodnutí, jímž bylo podle § 59 odst. 2 správního řádu změněno rozhodnutí Městského úřadu Jílové u Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 1. 2000 čj. 3211/2000/OHK 1116/00 vh-st o vydání povolení zúčastněným osobám k odběru podzemní vody podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), v množství max. 750 l/den za účelem zásobování jednotlivé domácnosti rekreačně užívané pitnou vodou na dobu 10 let od nabytí

právní moci rozhodnutí, a ke zřízení vodohospodářského díla podle § 9 odst. 1 vodního zákona. Stávající kopaná studna o hloubce 14,5 m a průměru 1 m na pozemku parc.č. 354/35 v k.ú. O. bude prohloubena do hloubky 29,5 m, tj. o 15 m; studna bude prohloubena vrtem Js 250 mm, vypažena zárubnicí Js 160 mm a vystrojena elektrickým ponorným čerpadlem s výtlačným potrubím napojeným do domácí vodárny. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odvolacím správním orgánem změněno tak, že odběr podzemní vody byl stanoven v množství max. 0,1 l/s, 15 m³/měsíc a 100 m³/rok.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené správní rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Základem vodohospodářského rozhodnutí mělo být řádné zjištění o tom, zda a jaká je vzájemná souvislost zdrojů mezi studnami žalobce a zúčastněných osob. Žalobce nemůže akceptovat argumentaci napadeného rozhodnutí, že při rozhodování ve vodohospodářských věcech je vždy nutno počítat jen s určitou pravděpodobností. Žalobce dále namítl, že upuštění od místního šetření v takto skutkově i odborně sporném případě není v souladu se zákonem, neboť pro rozhodnutí věci je nezastupitelná aktuální znalost místních poměrů. Žalobce konečně namítl, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je v podstatných otázkách zcela kusé, čímž je nepřezkoumatelné. Zúčastněné osoby uspěly v řízení před správním orgánem I. stupně na základě jimi předloženého odborného posouzení Mgr. Ch. o neexistenci vzájemného ovlivnění studní žalobce a zúčastněných osob. Napadené rozhodnutí však tento zásadní odborný závěr odmítlo; přesto zúčastněným osobám vyhovělo, pouze jim snížilo limitní odběr na 275 l/den. Bez existence jiného odborného zjištění ve prospěch žádosti, než tohoto odmítnutého a tím zpochybněného, neměl správní orgán II. stupně žádný věrohodný podklad ani pro povolení, ani pro rozsah omezení. Závěr napadeného rozhodnutí o malém ovlivnění je tak jen volnou úvahou, když další dvě odborná posouzení docházejí jen k závěrům o vzájemném ovlivnění studní s tím, že ke zjištění rozsahu ovlivnění je třeba vykonat odborná zjištění v posudcích navržená. Ve věci tedy nebyl proveden žádný důkaz pro stupeň a rozsah ovlivnění. Napadené rozhodnutí také ani neodůvodňuje, proč zrovna jím stanovený limit považuje za přiměřený. Stejně tak se nezabývá tím, že takto snížený limit činí prohloubení studní zúčastněných osob zbytečným.

Okresní úřad Praha-západ ve vyjádření k žalobě uvedl, že nemohl vyhovět požadavku žalobce, aby správní orgán I. stupně nebo žadatel provedli na své náklady geofyzikální průzkum tektonických, resp. mikrotektonických poruch, a to metodou seismoakustického sondování prováděného zařízením Geosonar s užitím metody elektromagnetického impulsního vysokofrekvenčního profilování zařízením Georadar. Není totiž v silách a možnostech správního orgánu takto sofistikovaná zkoumání provádět, a ani je vyžadovat ve správním řízení po účastnících, protože takto prováděný průzkum by správní orgán považoval za nadbytečný a řízení by se neúměrně prodlužovalo a prodražovalo. Rovněž žalobcem požadované dlouhodobé čerpací zkoušky je obvyklé provádět pouze výjimečně, a to u velmi významných zdrojů podzemní vody, u nichž se má povolovat odběr vody ve velkém množství. K námitce o chybějícím místním šetření bylo odkázáno na ust. § 32 odst. 2 správního řádu. K námitce týkající se povoleného množství odebírané podzemní vody je uvedeno, že v odvolacím řízení byla této otázce věnována dostatečná pozornost.

Žalobce při jednání uvedl, že v 90. letech postavil rodinný dům a posléze se v jeho studni ztratila voda. Proto mu bylo povoleno postavit novou studnu. Při vydání povolení k odběru vody z této studny bylo argumentováno, že množství odběru je omezeno s ohledem na místní poměry. Touto zásadou se však správní orgány neřídily v případě zúčastněných osob, kterým povolily podstatně větší odběr. Žalobce má proto oprávněný strach, že dojde ke ztrátě vody i v jeho druhé studni. Pro určení rozsahu ovlivnění studní měla být provedena dlouhodobá čerpací zkouška a místní šetření.

Působnost po zaniklém Okresním úřadu Praha-západ přešla na Krajský úřad Středočeského kraje, který se tak stal žalovaným (§ 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“). Ten při jednání uvedl, že napadené rozhodnutí je v souladu

se zákonem. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, proč nebylo vyhověno návrhu žalobce na provedení dlouhodobé čerpací zkoušky a proč nebylo nutné provést místní šetření. Žalobce má dosud platná dvě povolení k odběru podzemní vody ze dvou studní. O zrušení žádného z těchto povolení žalobce nepožádal a nepožádal ani o zvýšení stanoveného limitu k odběru podzemních vod.

Městský soud v Praze se při posouzení věci především zabýval předloženými znaleckými posudky, které se z odborných hledisek zabývaly otázkou, zda prohloubení studny zúčastněných osob bude mít vliv na odběr vody ve studni žalobce, a to v souvislosti se žalobním bodem, v němž jsou namítána nedostatečná skutková zjištění pro vydání napadeného rozhodnutí.

Z obsahu a závěrů znaleckých posudků, jejichž obsah je podrobně uveden v odůvodnění rozsudku, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že krátkodobé odběry vody ve studni zúčastněných osob se projeví ve studni žalobce, avšak jen málo a nevýrazně.

Městský soud v Praze neshledal důvodnou námitku o pochybení správních orgánů, které rozhodly bez provedení místního šetření. Dokazování přísluší provádět správnímu orgánu (§ 34 odst. 4 správního řádu) a skutečnosti všeobecně známé nebo známé správnímu orgánu z úřední činnosti není třeba dokazovat (§ 34 odst. 6 správního řádu). V projednávané věci měly správní orgány dostatek podkladů, ve znaleckých posudcích je předmětné území podrobně popsáno a v projektu vrtných prací je vyobrazeno pomocí map. Proto bylo možné s přihlédnutím k těmto skutečnostem upustit od provedení místního ohledání.

Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani námitku o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, protože rozhodnutí odvolacího orgánu obsahuje vedle podkladů také úvahu, kterou byl odvolací orgán veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval.

Kasační stížnost žalobce opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

Žalobce namítá, že žalovaný porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 správního řádu způsobem, který mohl ovlivnit zákonnost celého rozhodnutí. Každé rozhodnutí o povolení vodohospodářského díla v lokalitě s omezenými vodními zdroji vždy omezuje možnosti užívání vodního zdroje dosavadními uživateli. Správní řízení a rozhodnutí se těmito vzájemnými poměry dosavadních uživatelů v důsledku povoleného vodohospodářského díla nezabývalo a je v této části pro nedostatek důvodů i nepřezkoumatelné. Žalobce namítá, že soud měl takové rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Vodohospodářský orgán I. stupně uznal existenci vzájemného ovlivnění studny žalobce a studny zúčastněných osob. Bez ohledu na míru, resp. rychlost vzájemného ovlivňování studní se proto nemohl v dalším řízení při dokazování, v rozhodnutí ani v jeho odůvodnění vyhnout otázce vzájemné přiměřenosti odběru vody těmito studnami. Ačkoliv odvolací orgán změnil rozhodnutí orgánu I. stupně právě v části rozsahu omezení odběru, nijak neodůvodnil, proč právě tuto výši povoleného odběru vody považuje za přiměřenou a na základě jakých podkladů, důkazů a úvah k takovému závěru dospěl. Nikde se nezmiňuje o počtu členů jedné či druhé domácnosti, velikosti, zařízení a vybavení staveb, ani o dalších skutečnostech svědčících pro výši spotřeby vody v nemovitostech zásobovaných vodou z těchto dvou studní. Výrok žalovaného rozhodnutí tak mohl stanovit omezení odběru vody podstatně vyšší nebo podstatně nižší, aniž by to vyžadovalo změnu stávajícího odůvodnění. Protože výrok o výši omezení odběru vody jakékoliv odůvodnění postrádá, je věcně nepřezkoumatelným. Přitom právě tento výrok řeší otázku „konkurence sousedících studní“, pro kterou byl žalobce ze zákona účastníkem správního řízení. Povolení vodohospodářského díla musí také předcházet jednoznačný závěr, že požadavek na větší odběr je vůbec

oprávněný. V celém správním řízení nebylo posuzováno, zda dosavadní vodní zdroj je opravdu nedostatečný pro uspokojení oprávněných nároků zúčastněných osob.

Žalobce dále namítá, že optimální poměr mezi vodními zdroji a potřebami, včetně oprávněné míry potřeby vody i rekreační domácnosti podle počtu jejich členů určuje právní předpis. Soud vycházel z mylného názoru, že limity odběru vody jsou věcí volné úvahy vodohospodářského orgánu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Pro posouzení přiměřenosti vodního zdroje konkrétnímu odběrateli a typu odběru je stále platná „Směrnice 9/1973 Ú.v. pro výpočet potřeby vody při navrhování vodovodních a kanalizačních zařízení a posuzování vydatnosti vodních zdrojů“, která byla vydána podle § 38 odst. 2 zákona č. 11/1955 Sb. a podle § 71 odst. 2 zákona č. 20/1966 Sb. bývalým Ministerstvem lesního a vodního hospodářství ČSR spolu s bývalým Ministerstvem zdravotnictví ČSR – hlavním hygienikem ČSR.

Žalobce s ohledem na znění některých ustanovení této Směrnice, podle níž vodohospodářské orgány jinak důsledně postupují, dovozuje povolení nadměrného odběru vody pro zúčastněné osoby.

Žalobce konečně namítá, že napadený rozsudek některé skutečnosti přehlíží či nepovažuje za významné v důsledku jejich nepochopení. Žalobce upozorňuje, že jeho námitku o extrémní nepřiměřenosti povolených odběrů vody soud ani neřešil [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Závěr soudu pouze o dostatečné momentální vydatnosti zdroje vůbec neřeší stanovený poměr odběru obou domácností, kdy sezónní rekreační domácnost může jen od jara do podzimu čerpat 100 m³ vody, zatímco trvalá domácnost žalobce necelou polovinu.

K tomuto tvrzení žalobce poukazuje na znalecké posudky o vzájemném ovlivnění obou studní. Jestliže znalec prof. Ing. Š. konstatuje, že krátkodobé odběry ze studny zúčastněných osob se projeví pouze málo, není to závěr o malém stupni ovlivnění, ale naopak závěr o tom, že jen několikahodinová čerpací zkouška nemohla zjistit skutečný stav. Chybný výklad tohoto znaleckého závěru správním orgánem chybně převzal i soud. Jestliže několikahodinová zkouška přesto způsobila v podmínkách skalního podloží pokles hladiny studny žalobce, jde o důkaz závislosti obou studní, kterou bylo nezbytné dalším dokazováním upřesnit.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí.

Pokud žalobce poukazuje na nepřiměřený povolený odběr vody ze studny zúčastněných osob, pak odběr vody je povolen jako maximální a neznamena, že musí být odebrán, ale že nesmí být překročen. Povolení k nakládání s vodami je právem oprávněného, nikoli jeho povinností. Žalobce sice poukazuje zavádějícím způsobem na nepoměr odběrů vody, neuvádí však již, že vlastní dvě studny s povoleným odběrem 1387 m³/rok.

Žalovaný dále konstatuje, že studna zúčastněných osob neměla stanoveno množství odebírané vody, zúčastněné osoby mohly tak odebírat podzemní vody neomezeně a vodoprávní úřad využil možnosti toto množství odebírané vody přiměřeně omezit. Ze všech hydrogeologických posouzení nevyplývá, že by se studny vzájemně výrazně ovlivňovaly a způsobovaly podstatné snížení možnosti odběru anebo že by došlo ke ztrátě podzemní vody. Hydrogeologický posudek Mgr. Ch. vyhodnotil čerpací zkoušku a stanovil jímací schopnost vrtu na 0,3 l/s a dlouhodobě využitelnou vydatnost alespoň 0,15 l/s, což dostatečně převyšuje povolené množství maximálního odběru. Pokud žalobce jako příklad uvádí spotřebu vody 15 m³/2 dny, znamená to 0,08681 m³/s. I z tohoto extrémního výpočtu je zřejmé, že i takový maximální odběr v tomto časovém úseku využije dlouhodobou využitelnou vydatnost zdroje jen z poloviny.

Vodoprávní úřad čerpal potřebné údaje pro stanovení potřebného množství odběru vody z vyjádření hydrogeologa. Žalovaný k tomu uvádí několik příkladů (kombinací) pro povolení odběru vody. Ani jedna z těchto kombinací nepřevyšuje jímací schopnost vrtu 0,3 l/s a dlouhodobou využitelnou vydatnost alespoň 0,15 l/s.

Zúčastněná osoba J. P. ve vyjádření ke kasační stížnosti mj. uvedla, že do roku 2000, před prohloubením studny, neměli stanoven žádný maximální odběr vody. Důvodem pro prohloubení studny byl nedostatek vody v ní posledních letech v letních měsících. K nedostatku vody pravděpodobně přispělo i prohloubení ostatních studní, včetně vybudování nové studny žalobcem. Zúčastněná osoba prohlásila, že odběr vody z její studně je podstatně nižší než povolený denní, měsíční i roční maximální limit.

Nejvyšší správní soud, vázán důvody a rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil věc takto:

Vodní zákon neobsahoval žádná ustanovení, která by ve vodoprávních řízeních stanovila okruh účastníků řízení. Okruh účastníků řízení v projednávané věci tedy určuje ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení účastníkem řízení je ten, o jehož právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny; účastníkem řízení je i ten, kdo tvrdí, že může být rozhodnutím ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech přímo dotčen, a to až do doby, než se prokáže opak.

V projednávané věci bylo předmětem správního řízení rozhodování o tom, zda zúčastněným osobám vydat povolení zřídit vodohospodářské dílo (konkrétně prohloubit studnu a stanovit výši odběru vody z ní) na jejich pozemku. Žalobce byl účastníkem vodoprávního řízení z toho důvodu, že jeho práva (konkrétně právo čerpat vodu z vlastní studny na vlastním pozemku) mohla být vodoprávním rozhodnutím vydaným zúčastněným osobám přímo dotčena. Právo žalobce čerpat vodu z vlastní studně mohlo být přímo dotčeno tehdy, jestliže by prohloubení studny zúčastněných osob a stanovení limitů odběru vody z jejich studně mohlo mít za následek ztrátu vody ve studni žalobce či podstatné snížení odběru vody v jeho studni. Protože bylo zjištěno, že určité ovlivnění obou studní existuje, správní orgány obou stupňů v souladu se zákonem považovaly žalobce za účastníka vodoprávního řízení. Žalobce byl také aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) i k podání kasační stížnosti proti rozhodnutí Městského soudu v Praze (§ 102 s. ř. s.).

K námitce žalobce, že optimální poměr mezi vodními zdroji a potřebami, včetně oprávněné míry potřeby vody i rekreační domácnosti podle počtu jejích členů určuje právní předpis, a soud vycházel z mylného názoru, že limit spotřeby vody je věcí volné úvahy vodohospodářského orgánu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud uvádí:

Žalobce odkazuje na shora uvedenou Směrnici 9/1973 Ú.v., kterou považuje za právní předpis. Tuto námitku však žalobce neuplatnil v žalobě proti rozhodnutí žalovaného a v řízení o kasační stížnosti je buď nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), nebo k ní Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (č. 419/2004 Sb. NSS).

Shora uvedená Směrnice 9/1973 Ú.v. nebyla oznámena ve Sbírce zákonů a tudíž na ni nedopadá ust. § 121 o. s. ř. (ve spojení s § 64 s. ř. s.), podle něhož není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámené ve Sbírce zákonů České republiky.

Nejvyšší správní soud tedy dospívá k závěru, že shora uvedená Směrnice není právním předpisem (od 1. 1. 1993 ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy); nebyla ani obecně závazným právním předpisem podle terminologie používané před vznikem České republiky, protože nebyla oznámena ve Sbírce zákonů. Směrnice byla tzv. aktem řízení, který vyplýval ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti a byl adresován podřízeným organizacím.

Nejvyšší správní soud proto ke shora uvedenému námitce nepřihlíží podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s.

K námitce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci ve správním řízení, který měl vést ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem, Nejvyšší správní soud uvádí:

Základní otázkou je opět ovlivnění studně žalobce tím, že zúčastněným osobám bylo povoleno zřízení vodohospodářského díla.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí učinil závěr, že čerpací zkouška prokázala, že mezi blízkými studněmi existuje hydraulická souvislost prokázaná pohyby hladiny v blízkých studních, i když tyto pohyby byly s ohledem na krátkou dobu čerpání a malou propustnost území malé. Čerpání vody z prohloubené studně může ovlivnit stav vody v blízkých studních. Míra ovlivnění bude záviset na intenzitě odběru a délce jeho trvání. Krátkodobě odběry se projeví jen málo.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tento závěr žalovaného pro posouzení věci postačující. Žalovaný vzal v rozhodnutí v úvahu, že žalobce užívá nemovitost trvale, zúčastněné osoby ji užívají pouze k rekreačním účelům, tedy nepravdělně. Proto změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že stanovil zúčastněným osobám maximální odběr podzemní vody za vteřinu, za měsíc a za rok. Rozhodl tak proto, že takto stanovený odběr lépe vystihuje účel odběru vody, protože prohloubená studna zúčastněných osob má sloužit k zásobování rekreační nemovitosti, tedy k zásobování nikoli soustavnému a každodennímu, ale pouze k zásobování příležitostnému a sezónnímu.

Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že rozhodnutí žalovaného o povoleném maximálním odběru vody zúčastněnými osobami lépe vystihuje vzájemný vztah mezi zúčastněnými osobami, které užívají nemovitost pouze k rekreaci a tedy příležitostně, a žalobcem, který užívá nemovitost trvale.

Žalobce až v kasační stížnosti uplatnil námitku, že žalovaný při stanovení odběru vody pro zúčastněné osoby nevzal v úvahu počet členů jedné či druhé domácnosti, velikosti, zařízení a vybavení staveb, ani další skutečnosti svědčící pro výši spotřeby vody. Nejvyšší správní soud k této námitce nepřihlíží podle § 109 odst. 4 s. ř. s.

Žalobce rovněž namítl, že napadený rozsudek některé skutečnosti přehlíží či nepovažuje za významné v důsledku jejich nepochopení. Uplatňuje, že jeho námitku o extrémní nepřiměřenosti povolených odběrů vody soud ani neřešil [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného není uvedena námitka o extrémní nepřiměřenosti povolených odběrů vody, takže soud ji ani řešit nemohl.

Žalobce má na svém pozemku dvě studny s povoleným odběrem vody 1 387 m³ za rok. I z tohoto hlediska je napadené rozhodnutí žalovaného, které řeší otázku odběru podzemní vody zúčastněnými osobami i ve vztahu k odběru vody žalobcem, zákonné a spravedlivé.

Městský soud v Praze v souladu se zákonem žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, takže nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovaný na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

